

اثرات درمانی فشارنده متناوب تقویت شده خارجی (EECP) در آنژین قلبی مقاوم به درمان در بیماران نامناسب برای اقدامات تهاجمی

دکتر ناصر اسلان آبادی^{۱*}، دکتر رضوانیه صالحی^۲، دکتر آذین علیزاده^۳، دکتر فریبا اسلامیان^۴،
دکتر احمد احمدزاده پورناکی^۵، دکتر محمدرضا تابان صادقی^۶

تاریخ دریافت: 90/09/25 تاریخ پذیرش: 90/11/25

چکیده

پیش زمینه و هدف: دستگاه فشارنده متناوب خارجی (EECP) به عنوان یک درمان غیرتهاجمی در موارد آنژین های قلبی مورد استفاده قرار می گیرد. در بیماران مبتلا به آنژین مقاوم به درمان که به علت آناتومی خاص کرونری، قابل CABG یا PCI نیستند و نیز علی رغم حداکثر درمان دارویی ضد ایسکمی کماکان علامت دار هستند، از درمان های دیگر از جمله EECP استفاده می شود. دستگاه مربوطه به صورت کلی از سه جفت کاف و دستگاه مونیتورینگ تشکیل می شود. طرز کار آن به این صورت است که کاف ها به اندام تحتانی وصل می شوند و در طی دیاستول به ترتیب از دیستال به پروگزیمال منقبض شده، بر عروق اندام تحتانی فشار می آورند. هدف از این مطالعه یافتن اثرات EECP در آنژین قلبی مقاوم به درمان در بیماران نامناسب برای اقدامات تهاجمی بود.

مواد و روش کار: در یک مطالعه مداخله ای، ۵۰ بیمار (۳۴ مرد و ۱۶ زن) که تحت درمان با EECP بودند، برای یک سال تحت بررسی قرار گرفتند. شدت آنژین بر حسب (CCS) برای هر بیمار تخمین زده شد و اثرات درمانی EECP بر روی علائم بالینی بر مبنای CCS، میزان مصرف داروها، پارامترهای اکوکاردیوگرافی، اسکن پرفیوژن و تست ورزش در دوره های یک ماهه و یک ساله مورد ارزیابی قرار گرفت.

یافته ها: نتایج بدست آمده از پرسش نامه کیفیت زندگی (SF36) قبل از درمان، یک ماه و یک سال بعد از شروع درمان دارای اختلاف معنی دار بودند ($p=0/01$ و $p=0/01$ و $p=0/01$). اختلاف معنی داری بین EF قبل، یک ماه و یک سال بعد از درمان با EECP وجود داشت ($p=0/038$ و $p=0/016$). اختلاف بین شدت آنژین بر حسب CCS قبل از درمان با EECP و یک ماه و یک سال بعد از شروع درمان معنی دار بود ($p<0/001$ و $p<0/001$). اختلاف بین شدت ایسکمی در اسکن پرفیوژن میوکارد قبل و یک ماه بعد از شروع درمان نیز معنی دار بود ($p=0/044$). قطر پایان دیاستولی بطن چپ نیز یک ماه بعد از درمان به طور معنی داری کاهش یافته بود ($p=0/031$). قطر پایان سیستولی بطن چپ، یک ماه و یک سال بعد از درمان به طور معنی داری کاهش یافته بود ($p=0/029$ و $p=0/032$). مدت زمان تست ورزش یک ماه بعد از شروع درمان نسبت به قبل از شروع درمان، به طور معنی داری افزایش یافته بود ($p=0/001$). میزان استفاده از نیترات ها و سایر داروها قبل و بعد درمان تفاوت معنی دار آماری از نظر کاهش دوزاژ نداشت ($p>0/05$).

نتیجه گیری: این مطالعه نشان داد که EECP یک روش مفید، موثر و در عین حال بی خطر برای بیماران مبتلا به آنژین های قلبی شدید و مقاوم به درمان دارویی که اقدامات تهاجمی مثل PCI و CABG مناسب نیستند، می باشد.

کلید واژه ها: دستگاه فشارنده متناوب خارجی، آنژین مقاوم به درمان، بیماری عروق کرونری

مجله پزشکی ارومیه، دوره بیست و سوم، شماره اول، ص ۱۴-۷، فروردین و اردیبهشت ۱۳۹۱

آدرس مکاتبه: دانشگاه علوم پزشکی تبریز، دانشکده پزشکی، گروه بیماری های قلب و عروق، تبریز، ایران، تلفن: ۰۹۱۴۳۱۱۰۸۴۴

Email: Aslanabadin@tbzmed.ac.ir

یابد، آنژین صدری بروز می کند که معمولاً در اثر استرس

آشکار می شود، آنژین، هشدار برای کافی نبودن اکسیژن

مقدمه

وقتی که تأمین بافت قلبی با خون به شکل موقت کاهش

^۱ متخصص قلب و عروق

^۲ متخصص قلب و عروق، دانشگاه علوم پزشکی تبریز

^۳ متخصص قلب و عروق، دانشگاه علوم پزشکی تبریز

^۴ متخصص طب فیزیکی و توانبخشی، مرکز تحقیقات طب فیزیکی و توان بخشی، دانشگاه علوم پزشکی تبریز

^۵ متخصص قلب و عروق، دانشگاه علوم پزشکی ارومیه، بیمارستان شهید مدنی خوی

^۶ فوق تخصص قلب و عروق، دانشگاه علوم پزشکی تبریز

بررسی شدند. ابزار جمع‌آوری داده‌ها در این مطالعه چک لیست تهیه شده توسط محقق بود.

معیارهای ورود به مطالعه شامل:

(۱) بیماران با minimal CAD که پاسخ نامناسب به درمان دارویی داشتند. (۲) بیماران با Diffuse disease که پاسخ نامناسب به درمان دارویی داشتند. (۳) بیماران CAD که برای CABG و PTCA مناسب نبودند. (۴) بیماران با Microvascular disease angina (آنژین ناشی از درگیری عروق ریز قلبی). (۵) بیماران PTCA شده علامت‌دار که رگ قابل مشاهده دیگری جهت Revascularization (بازگشایی عروق) نداشتند. (۶) بیماران CABG شده علامت‌دار که رگ قابل مشاهده دیگری جهت Revascularization نداشتند.

معیارهای خروج از مطالعه شامل:

(۱) آریتمی‌هایی که منجر به اختلال در عملکرد دستگاه می‌شد. (۲) استعداد به خون‌ریزی (۳) ترومبوفیلیت فعال (۴) وجود آنوریسم آئورت اثبات شده که نیاز به جراحی داشت. (۵) حاملگی (۶) بیماران با بیماری درجه‌ای قابل ملاحظه (Severe AI- severe AS – severe MS)

در این تحقیق، ابتدا بیماران دچار ایسکمی کرونری که جزء Inclusion کriterیاهای گفته شده در قسمت قبل بودند، پس از تعیین کلاس فانکشنال آنژین (در CCS) و نیز تنظیم داروهای بیمار، از طرف کاردیولوژیست به بخش طب فیزیکی و توان‌بخشی، قسمت بازتوانی قلبی ارجاع می‌شدند. ابتدا تمام اطلاعات دموگرافیک، وجود بیماری زمینه‌ای (دیابت، کلیوی، ...) و میزان و نوع داروهای مصرفی همگی در چک لیست یادداشت می‌گردید.

** اطلاعات دموگرافیک **

تعداد	۵۰ نفر
سن	۱۸/۶۷ ± ۱۸/۶۲
جنس	مرد ۳۴ نفر (۶۸٪)
	زن ۱۶ نفر (۳۲٪)
سابقه CRF	۲ بیمار (۴٪)
سابقه CABG	۲۰ بیمار (۴۰٪)
سابقه هیپرلیپیدمی	۲۶ بیمار (۵۲٪)
سابقه هیپرتانسیون	۳۰ بیمار (۶۰٪)
سابقه IHD	۱۰ بیمار (۲۰٪)
سابقه MI	۱۶ بیمار (۳۲٪)
مصرف سیگار	۱۲ نفر (۲۴٪)
سابقه مصرف قبلی سیگار (ترک کرده)	۳ نفر (۶٪)
سابقه PCI	۵ نفر (۱۰٪)

جهت فعالیت قلبی است (۱). دستگاه فشارنده متناوب خارجی (EECP) به عنوان یک درمان غیرتهاجمی در موارد آنژین‌های قلبی مورد استفاده قرار می‌گیرد. دستگاه مربوطه به صورت کلی از سه جفت کاف و دستگاه مونیتورینگ تشکیل می‌شود. طرز کار آن به این صورت است که کاف‌ها به اندام تحتانی وصل می‌شوند و در طی دیاستول به ترتیب از دیستال به پروگزیمال منقبض شده، بر عروق اندام تحتانی فشار می‌آورند. در بیماران مبتلا به آنژین مقاوم به درمان که به علت آناتومی خاص کرونری، قابل CABG یا PCI نیستند و نیز علی‌رغم حداکثر درمان دارویی ضد ایسکمی کم‌اثران علامت‌دار هستند، از درمان‌های دیگر از جمله EECP استفاده می‌شود (۲). از مهم‌ترین علایم بیماری ایسکمیک قلبی درد ناحیه قدم قفسه سینه همراه با فعالیت است. شدت این بیماری براساس درجه‌بندی Canadian Cardiovascular Society یا به اختصار CCS صورت می‌گیرد. این درجه بندی با توجه به میزان فعالیت که درد قلبی ایجاد می‌کند بیمار را در یکی از چهار گروه قرار می‌دهد. CCS Classification در بسیاری از مطالعات مورد استفاده محققان قرار گرفته است (۸).

از آنجایی که هنوز نحوه اثرات EECP و میزان این اثر به روی پارامترهای بالینی، اکوکاردیوگرافیک و پرفیوژن کرونری مورد بحث می‌باشد، در این مطالعه بر آن شدیم طی پژوهشی اثرات EECP را بر پارامترهای مختلف بالینی و همین‌طور پاراکلینیک در بیمارانی که کاندید مناسبی جهت درمان با EECP می‌باشند، مورد ارزیابی قرار دهیم. تفاوت دیگر این که اغلب مطالعات بدون بررسی نتایج طب هسته‌ای قبل و بعد از EECP انجام شده این مطالعه با لحاظ این مورد نیز انجام شده است.

مواد و روش کار

نوع مطالعه از نوع مداخله‌ای قبل و بعد و بدون گروه شاهد بود. این مطالعه بر روی بیماران ارجاع شده به بخش طب فیزیکی و توان بخشی بیمارستان امام رضا یا شهید مدنی که از مرکز آموزشی درمانی شهید مدنی معرفی شده بودند، در مقطع زمانی اسفند ۸۶ تا تیر ۸۸ صورت گرفت. البته با در نظر گرفتن Follow up یک سال بعد از درمان، مطالعه تمام بیماران در تیر ۸۹ پایان یافت. روش نمونه‌گیری آسان (در دسترس) به صورت تمام شماری بود. بدین صورت که تمامی بیماران دچار ایسکمی کرونری که شرایط ورود به مطالعه را داشتند، پس از اخذ رضایت نامه کتبی وارد مطالعه شدند. با توجه به این که برخی بیماران به علت نداشتن معیارهای ورود به مطالعه و هزینه بالا از مطالعه کنار گذاشته شدند، در نهایت ۵۰ بیمار در طول انجام مدت مطالعه وارد

** نتایج **

فوت	۳ نفر
فوت به علت MI مجدد	۲ نفر
فوت به علت نارسایی قلبی	۱ نفر
عوارض پوستی	۵ نفر
بستری مجدد	۷ نفر

نتایج پارامترهای اکوکاردیوگرافیک و تست ورزش و نیز اسکن میوکارد به عمل آمده همگی قبل از درمان EECP، از بیمار اخذ و در چک لیست ثبت می‌شد. همچنین پرسش‌نامه کیفیت زندگی از نوع استاندارد SF36 به زبان فارسی ساده و روان ترجمه شده و در اختیار بیماران قبل و بعد از درمان گذاشته شد تا سوالات مختلف آن‌را علامت بزنند و در نهایت یک نمره کلی (Score) در مراحل قبل و بعد از درمان به آنان تعلق گرفت.

سپس توسط کارشناس مربوطه و با نظارت دائمی فیزیاتریست، سه جفت کاف فشارنده دستگاه EECP در قسمت لگن، ران‌ها، ساق پاها بسته می‌شد و همان‌طور که در مقدمه ذکر شد، کاف‌ها در زمان دیاستول پر شده، بازگشت وریدی تسهیل می‌گردید و سپس در ابتدای سیستول خالی می‌شدند و این عمل ریتمیک deflation (خالی کردن کاف)، inflation (پر کردن کاف) با کنترل و مونیتورینگ ECG یک ساعت ادامه می‌یافت. تعداد جلسات برای هر بیمار ۳۵ جلسه یک‌ساعته بود. بیماران طی یک سال به دفعات توسط کاردیولوژیست ویزیت می‌شدند. اطلاعات فوق‌الذکر مجدداً یک ماه بعد از اتمام درمان EECP، اعم از فانکشنال کلاس و سایر علائم بالینی و داروها و نتایج پارامترهای اکوکاردیوگرافیک و تست ورزش و نیز اسکن میوکارد در چک لیست ثبت می‌شد و البته Follow Up بعدی، بعد از یک سال از نظر دوام اثرات تکرار شدند (البته سکن میوکارد به دلیل هزینه بالا، در بررسی دوم مورد ارزیابی مجدد قرار نگرفت). تمامی عوارض و حوادث ناخوشایند مثل (MI) و بستری و عوارض پوستی و...) طی یک سال ثبت شدند.

نحوه انجام اسکن پرفیوژن:

بیمارانی که کاندید مناسب جهت درمان با EECP بودند، جهت انجام اسکن پرفیوژن میوکارد به مرکز طب هسته‌ای ارجاع می‌شدند؛ و متخصص طب هسته‌ای گزارش‌کننده اسکن پرفیوژن میوکارد اطلاعاتی از بیمار و اقداماتی که برای بیمار انجام می‌شد، نداشت. بیماران β بلوکرها و آنتاگونیست‌های Ca و نیترات‌ها را ۲۴-۴۸ ساعت قبل از اسکن قطع کرده و بعد از چهار ساعت ناشتایی جهت انجام اسکن میوکارد مراجعه می‌کردند. بعد از تزریق

رادیو دارو (99mTc-MIBI) ابتدا اسکن در مرحله استراحت با گاما کمرا نوع Triple Head به روش gated SPECT انجام می‌گرفت. چهار ساعت بعد، به دنبال تزریق مجدد ماده رادیو دارو در پیک استرس (تست ورزش به روش بروس یا استرس دارویی با دی پیریدامول یا دوبوتامین) اسکن مرحله استرس به همان روش انجام می‌گرفت. تصاویر خام بدست آمده از اسکن بیماران بعد از بازسازی و پردازش به وسیله نرم افزارهای پیشرفته به صورت کیفی و کمی توسط متخصص طب هسته‌ای تفسیر شدند. این اطلاعات قبل از انجام EECP و یک ماه پس از EECP جهت مقایسه تکرار و ثبت شدند.

نحوه انجام اکوکاردیوگرافی:

بیماران قبل از انجام EECP، یک ماه بعد و یک سال بعد از اتمام درمان با EECP توسط استاد فلوشیپ اکوکاردیوگرافی و با دستگاه اکوکاردیوگرافی GE Vivid 7 مدیکال ترانس‌دیوسر Phased Array جهت گرفتن تصاویر M-Mode (2D) و داپلر اکوکاردیوگرافی به صورت ترانس توراسیک، اکوکاردیوگرافی شدند و متغیرهای زیر بررسی شده و نتایج آن‌ها با هم مقایسه شدند.

نحوه انجام تست ورزش:

بیماران قبل از درمان با EECP و یک ماه بعد و یک سال بعد از اتمام EECP، جهت انجام تست ورزش ارجاع می‌شدند. بتابلوکرها، آنتاگونیست‌های کلسیم و نیترات‌ها ۴۸-۲۴ ساعت قبل از تست ورزش قطع شده و پس از ۴-۳ ساعت ناشتایی تست ورزش انجام می‌شد. تست ورزش با دستگاه RAM مدل 770CE و به روش Bruce با مراحل یک دقیقه‌ای Warm up و چهار مرحله ۳ دقیقه‌ای افزایش سرعت و شیب دستگاه تحت نظارت مستقیم کاردیولوژیست انجام می‌شد و نتایج آن نیز توسط کاردیولوژیست تفسیر می‌شد. میزان اکسیژن مصرفی بر مبنای METs (Metabolic Equivalent): با فرمول: $\text{METs} = \frac{\text{VO}_2}{\text{VO}_{2\text{max}}}$ بر حسب ثانیه $\times 0.16 + 1.11$ محاسبه و با ضرایبی از MET ثبت شد (۱۴).

داده‌های جمع‌آوری شده با استفاده از نرم افزار آماری SPSS15 مورد تجزیه و تحلیل آماری قرار گرفت و نتایج به صورت $\text{Mean} \pm \text{SD}$ ذکر گردیدند. برای مقایسه تغییرات کمی مربوط به علائم بالینی، یافته‌های اکوکاردیوگرافی، اسکن پرفیوژن و تست ورزش قبل از EECP و یک ماه و یک سال بعد از EECP، از آزمون میانگین زوجی استفاده گردید. برای مقایسه متغیرهای کیفی و رتبه‌ای نیز از آزمون آماری Chi Square استفاده گردید. همچنین نرمال بودن توزیع داده‌ها به وسیله آزمون کلموگروف اسمیرنوف مورد ارزیابی قرار گرفت. در این مطالعه ضریب اطمینان ۹۵ درصد و P value کمتر از ۰/۰۵ معنی‌دار در نظر گرفته شد.

یافته‌ها

میانگین دوز مصرفی نیترات در ابتدای درمان، $7/97 \pm 6/85$ میلی گرم در روز بود که بعد از یک ماه از دوره درمان با EECP این مقدار به $7/61 \pm 6/48$ میلی گرم در روز رسید که براساس آزمون آماری تی جفتی این اختلاف معنی‌دار نبود ($p=0/344$). میانگین دوز مصرفی نیترات بعد از یک سال در این بیماران $7/31 \pm 6/41$ میلی گرم در روز بود که در مقایسه با ابتدای درمان اختلاف معنی‌دار وجود نداشت ($p=0/666$).

میانگین دوز مصرفی بتابلوکرها در ابتدای درمان، $47/3 \pm 36/39$ میلی گرم در روز بود که بعد از یک ماه از دوره درمان با EECP این مقدار به $46/28 \pm 34/08$ میلی گرم در روز رسید که براساس آزمون آماری تی جفتی این اختلاف معنی‌دار نبود ($p=0/569$). همچنین میانگین دوز مصرفی بعد از یک سال در این بیماران $46/65 \pm 34/66$ میلی گرم در روز بود که در مقایسه با ابتدای درمان اختلاف معنی‌دار وجود نداشت ($p=0/568$).

میانگین دوز مصرفی کلسیم بلوکرها در ابتدای درمان، $4/28 \pm 6/35$ میلی گرم در روز بود که بعد از یک ماه از دوره درمان با EECP این مقدار به $4/08 \pm 5/81$ میلی گرم در روز کاهش یافت که براساس آزمون آماری تی جفتی این اختلاف معنی‌دار نبود ($p=0/322$). همچنین میانگین دوز مصرفی این گروه دارویی بعد از یک سال در این بیماران $4/14 \pm 5/90$ میلی گرم در روز بود که در مقایسه با ابتدای درمان اختلاف معنی‌دار وجود نداشت ($p=0/323$).

میانگین دوز مصرفی مهارکننده های ACE در ابتدای درمان، $27/35 \pm 29/49$ میلی گرم در روز بود که بعد از یک ماه از دوره درمان با EECP این مقدار به $26/84 \pm 29/31$ میلی گرم در روز کاهش یافت که براساس آزمون آماری تی جفتی این اختلاف معنی‌دار نبود ($p=0/322$). همچنین میانگین دوز مصرفی این گروه دارویی بعد از یک سال در این بیماران $26/91 \pm 29/94$ میلی گرم در روز بود که در مقایسه با ابتدای درمان اختلاف معنی‌دار وجود نداشت ($p=0/323$).

میانگین امتیاز پرسش‌نامه SF36 در ابتدای درمان برای ۵۰ بیمار حاضر در تحقیق، $39/57 \pm 9/60$ بود که این مقدار، یک ماه پس از درمان با EECP به $42/76 \pm 12/25$ افزایش یافته بود که براساس آزمون آماری تی جفتی این اختلاف معنی‌دار بود ($p=0/010$). میانگین امتیاز پرسش‌نامه SF36، بعد از گذشت یک سال $45/74 \pm 12/36$ بود که در مقایسه با امتیاز اولیه و براساس آزمون آمار تی جفتی این اختلاف نیز معنی‌دار بود ($p<0/001$).

همچنین اختلاف موجود بین نتایج ماه اول با نتایج حاصل از یک سال بعد نیز معنی‌دار بود ($p=0/014$).

جدول شماره (۱): فراوانی بیماری‌های معیار ورود به تحقیق

بر حسب جنسیت

بیماری‌های معیار ورود به تحقیق	جنسیت		مجموع
	مرد	زن	
1VD	۲	-	۲
2VD	۳	-	۳
3VD	۸	۶	۱۴
Minimal CAD	۲	۳	۵
Microvascular	۲	-	۲
Post CABG patent grafts	۸	۴	۱۲
Post CABG occluded grafts	۷	۱	۸
Post PCI patent stents	۲	۲	۴
مجموع	۳۴	۱۶	۵۰

قبل از شروع درمان با EECP، دو بیمار (۴ درصد) از نظر شدت آنژین در کلاس یک، ۲۶ بیمار (۵۲ درصد) در کلاس دو، ۲۱ بیمار (۴۲ درصد) در کلاس سه و یک نفر (۲ درصد) در کلاس چهار قرار داشتند که یک ماه پس از درمان با EECP، ۱۵ بیمار (۳۰ درصد) در کلاس یک، ۲۶ بیمار (۵۲ درصد) در کلاس دو و هشت بیمار (۱۶ درصد) در کلاس سه قرار گرفتند (قبل از این بررسی، یک مورد مرگ داشتیم) که این تغییرات و کاهش در شدت آنژین براساس آزمون مجذور کای دو کاملاً معنی‌دار بود ($p<0/001$).

یک سال بعد از درمان با EECP، ۱۶ بیمار (۳۲ درصد) از نظر شدت آنژین در کلاس یک، ۱۸ بیمار (۳۶ درصد) در کلاس دو و ۱۳ بیمار در کلاس سه قرار داشتند (تا این زمان سه مورد مرگ داشتیم) که این تغییرات همچنان نسبت به زمان قبل از درمان براساس آزمون آماری کای دو کاملاً معنی‌دار بود ($p<0/001$). ولی تفاوت شدت آنژین در این افراد بعد از یک ماه در مقایسه با یک سال بعد، تفاوت آماری معنی‌داری نداشت ($p=0/229$).

از نظر شدت ایسکمی، قبل از شروع درمان با EECP، ۱۰ نفر (۲۰ درصد) در گروه نرمال (بدون ایسکمی)، ۸ نفر (۱۶ درصد) در گروه یک (ایسکمی خفیف)، ۱۲ نفر (۲۴ درصد) در گروه دو (ایسکمی متوسط) و ۱۶ نفر (۳۲ درصد) در گروه سه (ایسکمی شدید) قرار داشتند که یک ماه بعد از درمان با EECP، ۱۰ نفر

۳/۶۸±۰/۹۱ سانتی متر بود که براساس آزمون آماری تی جفتی این اختلاف معنی دار بود ($p=0/032$).

(۲) میانگین LVESD یک سال بعد از شروع درمان نیز ۳/۶۱±۰/۹۳ سانتی متر بود که در مقایسه با شروع درمان، اختلاف معنی دار بود ($p=0/029$).

میانگین WMSI حرکت دیواره بطن چپ قبل از شروع درمان با EECF، ۱/۴۲±۰/۴۷ بود که بعد از یک ماه این مقدار ۱/۴۳±۰/۴۹ بود که براساس آزمون آماری تی جفتی این اختلاف معنی دار نبود ($p=0/728$). میانگین WMSI بطن چپ یک سال بعد از شروع درمان، ۱/۴۰±۰/۴۸ بود که در مقایسه با مقادیر موجود در ابتدای درمان، اختلاف معنی دار نبود ($p=0/621$).

میانگین ایندکس کارایی میوکارد قبل از آغاز دوره درمان، ۰/۶۷±۰/۳۱ بود که بعد از یک ماه این مقدار به ۰/۶۵±۰/۲۶ رسیده بود که براساس آزمون آماری تی جفتی این اختلاف معنی دار نبود ($p=0/204$). میانگین ایندکس کارایی میوکارد بعد از مدت یک سال از شروع درمان در نزد بیماران، ۰/۶۸±۰/۲۸ بود که در مقایسه با زمان شروع درمان، اختلاف معنی داری وجود نداشت ($p=0/459$).

میانگین طول مدت ورزش در تست ورزش قبل از شروع درمان در نزد بیماران، ۳۴۴/۸۶±۱۵۰/۸۴ ثانیه بود که این مقدار در ماه اول پس از درمان به ۳۸۷/۲۳±۱۴۸/۴۷ ثانیه افزایش یافت که براساس آزمون آماری تی جفتی این اختلاف کاملاً معنی دار بود ($p=0/001$). میانگین طول مدت ورزش بعد از مدت زمان یک سال از شروع درمان تغییری نسبت به قبل از درمان نداشت و ۳۸۷/۰۰±۱۵۸/۹۶ ثانیه بود که این اختلاف معنی دار نبود ($p=0/087$).

میانگین میزان انرژی مصرفی حین تست ورزش توسط بیماران در زمان قبل از شروع درمان با EECF (بر حسب METs) ۵/۴۱±۳/۰۷ بود که بعد از یک ماه این مقدار به ۶/۳۴±۳/۱۲ افزایش یافت که براساس آزمون آماری تی جفتی این اختلاف کاملاً معنی دار بود ($p=0/001$). میانگین میزان انرژی مصرفی حین تست ورزش بعد از یک سال از شروع درمان، ۶/۲۱±۳/۲۴ بود که در مقایسه با اندازه گیری اولیه، کاهش داشت ولی این کاهش معنی دار نبود ($p=0/075$).

میانگین تغییرات قطعه ST در ETT انجام گرفته قبل از شروع دوره درمانی، ۰/۴۱±۰/۷۶ میلی متر بود که این مقدار بعد از گذشت یک ماه از درمان، ۰/۴۴±۰/۷۳ میلی متر بود که با وجود افزایش در میزان تغییرات، براساس آزمون آماری تی جفتی این اختلاف معنی دار نبود ($p=0/723$). میانگین تغییرات قطعه ST یک سال بعد از شروع درمان، ۰/۴۳±۰/۶۸ میلی متر بود که در مقایسه

قبلی در گروه نرمال (بدون ایسکمی)، ۱۲ نفر (۲۴ درصد) گروه یک (ایسکمی خفیف)، ۱۲ نفر در گروه دو (ایسکمی متوسط) و ۱۲ نفر (۲۴ درصد) در گروه سه (ایسکمی شدید) حضور داشتند که کاهش بیماران مبتلا به ایسکمی شدید براساس آزمون آماری تی جفتی این اختلاف معنی دار بود ($p=0/044$).

میانگین وسعت ایسکمی قبل از درمان در بیماران شرکت کننده در تحقیق، ۳/۴۶±۲/۷۲ سگمان بود که این مقدار بعد از یک ماه به ۳/۰۲±۲/۵۵ سگمان کاهش یافته بود که این اختلاف براساس آزمون آماری تی جفتی معنی دار نبود ($p=0/105$).

میانگین وسعت اسکار قبل از درمان در نزد بیماران، ۱/۸۹±۲/۶۳ سگمان بود که این مقدار بعد از یک ماه، ۱/۷۴±۲/۶۱ سگمان بود که اختلاف موجود براساس آزمون آماری تی جفتی معنی دار نبود ($p=0/051$).

میانگین ایندکس حجم پایان دیاستولی بطن چپ قبل از شروع درمان با EECF، ۶۶/۸۳±۳۲/۸۱ میلی لیتر بر متر مربع بود که یک ماه بعد از شروع درمان این مقدار ۶۷/۴۰±۳۲/۹۵ میلی لیتر بر متر مربع بود که تغییرات موجود براساس آزمون آماری تی جفتی معنی دار نبود ($p=0/673$).

میانگین مقدار EF قبل از شروع درمان در نزد بیماران، ۴۳/۵۵±۱۱/۶۰ درصد بود که یک ماه بعد از شروع درمان با EECF این مقدار به ۴۵/۳۵±۱۱/۳۰ درصد افزایش یافته بود که اختلاف موجود براساس آزمون آماری تی جفتی معنی دار بود ($p=0/016$). میانگین مقدار EF یک سال بعد از شروع درمان، ۴۵/۷۴±۱۱/۵۲ درصد بود که در مقایسه با مقدار EF در زمان قبل از شروع درمان و براساس آزمون آماری تی جفتی معنی دار بود ($p=0/038$). علاوه بر بررسی فوق، ما در این بررسی بیماران را در دو گروه قرار دادیم: (۱) بیماران با EF کم تر از ۴۰ درصد (۱۷ بیمار) و (۲) بیماران با EF مساوی یا بالاتر از ۴۰ درصد (۳۳ بیمار). در گروه اول آزمون های آماری همچنان دال بر تغییرات معنی دار EF بود ($p=0/029$).

میانگین قطر پایان دیاستولی بطن چپ در شروع تحقیق، ۵/۰۳±۰/۹۶ سانتی متر بود که این مقدار بعد از یک ماه ۴/۸۹±۰/۸۹ سانتی متر بود که براساس آزمون آماری تی جفتی این اختلاف معنی دار بود ($p=0/031$).

(۲) میانگین LVEDD یک سال بعد از شروع درمان نیز ۴/۸۵±۰/۸۹ سانتی متر بود که در مقایسه با شروع درمان، اختلاف معنی دار نبود ($p=0/164$).

میانگین قطر پایان سیستولی بطن چپ در شروع تحقیق، ۳/۸۴±۰/۹۴ سانتی متر بود که این مقدار بعد از یک ماه،

با تغییرات قبل از درمان، اختلاف معنی داری وجود نداشت ($p=0/878$).

بحث

تحقیقات ما نشان داد که یک دوره درمانی EECP در مورد بیماران CAD می تواند به طور موثری در افزایش کیفیت زندگی آن ها موثر باشد که این افزایش در کیفیت زندگی هم در کوتاه مدت و هم در بلند مدت برای بیمار حاصل می شود. همچنین مشخص گردید EECP شدت آنژین قلبی بر مبنای CCS را در کوتاه مدت به شکل چشمگیری کاهش می دهد و این اثر تا یک سال باقی می ماند. البته بهبود کیفیت زندگی و کلاس آنژین CCS یک ساله بیماران را شاید بتوان تا حدودی به علت اثرات پلاسمایی EECP نسبت داد ولی از آنجایی که این گروه بیماران به درمان های مرسوم پاسخ نمی دهند، هر درمانی که باعث کاهش درد بیماران بدون ایجاد عوارض جانبی مهم شود، منطقی به نظر می رسد.

براساس یافته های اسکن پرفیوژن، EECP می تواند در کوتاه مدت شدت ایسکمی بافتی میوکارد را به طور معنی داری کاهش دهد ولی در مورد کاهش وسعت ناحیه ایسکمی و وسعت ناحیه اسکار اثرات قابل توجهی در پی نداشت.

ما در این بررسی تغییرات ایندکس حجم پایان دیاستولی بطن چپ را نیز مورد بررسی قرار دادیم که تغییرات آن در دوره کوتاه مدت بعد از شروع درمان معنی دار نبود.

از نظر تغییرات پارامترهای اکوکاردیوگرافی، در این بررسی مشخص شد، EECP به طور موثری EF بیماران را در یک دوره کوتاه مدت بهبود می بخشد و این اثر تا یک سال باقی می ماند. علاوه بر این مشخص گردید که عملکرد EECP، در افرادی که EF پایین تر از ۴۰ درصد دارند به مراتب بهتر می باشد. به طوری که در موارد EF بالای ۴۰ درصد تقریباً تغییر قابل ملاحظه ای دیده نشد.

همچنین قطر پایان دیاستولی بطن چپ نیز در دوره کوتاه مدت به طور معنی داری کاهش یافته بود ولی در طول دوره بلند مدت تغییر چشمگیری وجود نداشت. تغییرات در مورد قطر پایان سیستولی بطن چپ نیز صادق بود. ولی EECP تغییر مشخصی بر روی میزان حرکت دیواره های بطن چپ نداشت. همچنین ایندکس کارایی میوکارد (MPI) نیز تغییرات قابل ملاحظه ای در این مطالعه نشان نداد.

EF، LVEED و LVESD پارامترهای شدیداً وابسته به حجم هستند، که شاید تا حدودی اختلاف بین مطالعات مختلف در این زمینه را توجیه کند. از آنجایی که MPI یک پارامتر کاملاً مستقل

از وضعیت حجمی بیمار است، لذا بهتر از پارامترهای ذکر شده می تواند تأثیر درمان با EECP را بر عملکرد قلبی نشان دهد که در مطالعه ما اختلاف معنی داری بین MPI قبل و یک ماه بعد و یک سال بعد بیماران مشاهده نشد.

در یک مطالعه همه جانبه که توسط Urano و همکاران در سال ۲۰۰۱ در ژاپن صورت گرفت، EECP باعث بهبودی در تست تحمل ورزش، کاهش دفکت خون رسانی و بهبود فانکشن دیاستولیک بطن چپ از طریق افزایش Filling Rate در اسکن تالیوم در بیماران دچار Stable CAD شده بود (۱).

در مطالعه ما، EECP باعث افزایش تحمل ورزش شد و در کوتاه مدت شدت ایسکمی بافتی میوکارد را به طور معنی داری کاهش داد ولی در مورد کاهش وسعت ناحیه ایسکمی و وسعت ناحیه اسکار اثرات قابل توجهی در پی نداشت. اما در این بررسی تغییرات ایندکس حجم پایان دیاستولی بطن چپ را نیز مورد بررسی قرار دادیم که تغییرات آن در دوره های کوتاه مدت و بلند مدت بعد از شروع درمان معنی دار نبود.

در مطالعه ای که توسط Holubcov و همکاران در سال ۲۰۰۲ صورت گرفت، دو روش PCI^۱ و EECP با هم مورد مقایسه قرار گرفتند. نتیجه گیری کلی این مطالعه این بود که EECP می تواند به عنوان یک روش درمانی جایگزین PCI در نظر گرفته شود. این مطالعه EECP را در کاندیداهای مناسب CAD به عنوان درمان مناسب توصیه می کند (۲).

در مطالعه ما نیز با توجه به نتایج بدست آمده، EECP می تواند در مواردی که PCI عملکرد مناسبی برای بیمار به همراه نداشته باشد، جایگزین مناسبی محسوب گردد.

در مطالعه ای که توسط Petterson و همکاران در سال ۲۰۰۶ بر روی ۵۵ بیمار با تشخیص آنژین رفرتوری صورت گرفت اثرات مفید درمان EECP مجدداً اثبات شد. مساله قابل توجه این است که بیماران با مشکل قلبی شدیدتر و فانکشن کلاس آنژین بالاتر نتیجه بهتری گرفتند (۳).

در مطالعه ما نیز ۵۰ بیمار شرکت داشتند که با توجه به بهبود برخی پارامترهای بالینی و اکوکاردیوگرافی، کاهش شدت ایسکمی و افزایش تحمل تست ورزش، EECP می تواند برای این بیماران مفید باشد. همچنین در مطالعه ما تأثیر EECP در شدت های بالاتر آنژین عملکرد مؤثرتری داشت.

در مطالعه دیگری که توسط Loh و همکاران در سال ۲۰۰۶ بر روی ۵۸ بیمار مبتلا به آنژین قلبی مزمن مقاوم به درمان صورت

¹ Percutaneous Coronary Intervention

در مطالعه‌ای که در سال ۲۰۰۹ توسط Kumar و همکارانش بر روی ۴۷ بیمار مبتلا به آنژین مقاوم به درمان انجام داد، نشان داد به طور معنی‌داری علائم بالینی نظیر دردهای آنژینی و تنگی نفس این افراد بهبود یافته و علاوه بر افزایش کیفیت زندگی آن‌ها، مسافت پیموده شده در طول ۶ دقیقه نیز به طور معنی‌داری افزایش یافته بود. در این تحقیق ارتباط معنی‌داری بین EF، LVEED و LVESD در طول درمان یافت نشد (۱۱).

در مطالعه ما نیز علاوه بر بهبود فاکتورهای کیفیت زندگی، مدت زمان تست ورزش و مقاومت بیماران افزایش یافته بود که در این مورد با تحقیق فوق هم‌خوانی داشت. با این حال در مطالعه ما مشخص شد که EECF برای بیماران با EF کمتر از ۴۰ درصد می‌تواند کاملاً مفید باشد.

در تحقیق که در سال ۲۰۰۸ توسط Erlding انجام گرفت، نشان داد EECF می‌تواند در موارد آنژین‌های شدید (بر حسب CCS) تأثیر بیشتری داشته باشد و همچنین می‌توان از اثر بلند مدت و ماندگار آن نیز در این مورد بهره برد (۱۲). مطالعه ما نیز اثر کوتاه مدت و بلند مدت EECF در زمینه بهبود شدت آنژین بر حسب CCS را تأیید نمود.

نتیجه‌گیری

این مطالعه نشان داد که EECF می‌تواند یک روش مفید، موثر و در عین حال بی‌خطر برای بیماران مبتلا به آنژین‌های قلبی شدید و مقاوم به درمان دارویی که برای اقدامات تهاجمی مثل PCI و CABG مناسب نیستند، باشد.

محدودیت‌های مطالعه: با توجه به این‌که این مطالعه بدون گروه کنترل و شاهد انجام شده اگر مطالعات بعدی با گروه شاهد انجام شود نتیجه دقیق‌تری خواهد داشت. محدودیت دیگر مطالعه انجام مطالعه با تعداد کم می‌باشد که با توجه به نوع کار و وسیله نیاز به هزینه و زمان بیشتری دارد و امیدواریم در آینده با تعداد بیشتری انجام شود.

گرفت EECF اثرات کوتاه مدت و بلند مدت نشان داد. اکثر بیماران فانکشن کلاس آنژین بهتری بدست آوردند.

میزان مصرف TNG و فرکانس حملات آنژینی کم شد و متوسط مدت زمان ورزش افزایش یافت. این مطالعه EECF را برای بیمارانی که به درمان‌های روتین پاسخ نمی‌دهند به عنوان یک درمان سودمند و ایمن پیشنهاد می‌کند (۴).

در مطالعه ما نیز، اثرات مثبت EECF در بیماران CAD در کوتاه مدت و بلند مدت مشخص گردید و شدت آنژین بیماران به طور معنی‌داری کاهش یافت. در مطالعه ما هم متوسط مدت زمان ورزش افزایش یافت ولی میزان مصرف نیترات کاهش چشمگیر نداشت.

در مطالعه دیگر که توسط Ozlem Soran و همکاران در سال ۲۰۰۶ صورت گرفت ۳۶۳ بیمار با $LV\ ejection\ fraction \leq 35\%$ (کسر جهشی بطن چپ) انتخاب شدند. بعد از یک دوره درمانی با EECF در اکثر بیماران اثرات ذیل دیده شد: بهبود کیفیت زندگی، کمتر شدن مصرف نیترات‌ها و بهبود نسبی آنژین (۵).

در مطالعه ما، به دنبال درمان با EECF میزان EF به طور معنی‌داری در نزد بیماران افزایش یافت. همچنین شدت آنژین کاهش یافت و کیفیت زندگی هم به طور ملموسی بهبود پیدا کرد ولی میزان مصرف نیترات کاهش معنی‌داری نداشت.

در مطالعه‌ای که در کشور خودمان در سال ۲۰۰۷ توسط دکتر یاوری و همکارانش صورت گرفت EECF اثرات مفید بالینی داشت. ۶۷ بیمار دچار ایسکیمی میوکارد، بعد از یک دوره درمانی با EECF در زمینه تست ورزش و فانکشن کلاس آنژین بهبودی نشان دادند. اما این مطالعه نتوانست بهبود پارامترهای اکوکاردیوگرافیک از جمله EF و قطر پایان دیاستولی را اثبات کند (۶).

در مطالعه ما علاوه بر بهبود فاکتورهای تست ورزش و فانکشن کلاس آنژین، مقادیر EF و قطر پایان دیاستولی نیز تغییرات معنی‌داری داشتند.

References:

1. Urano H, Linne C, Manseck A. Enhanced External Counter pulsation improves exercise tolerance, reduces exercise-induced myocardial ischemia and improves left ventricular diastolic filling in patients with coronary artery disease. J Am Coll Cardiol 2001; 37(2): 93-9.
2. Holubkov R, Campodonico F, Maffezzini M. Comparison of patients undergoing enhanced external counterpulsation and percutaneous coronary intervention for stable angina pectoris. Am J Cardiol 2002; 89(3): 1182-6.
3. Pettersson T, Levorato CA, Deiana G. One year follow-up of patients with refractory angina pectoris treated with enhanced external

- counterpulsation. BMC Cardiovasc Disord 2006; 62(5): 126-34.
4. Loh PH, Pourbagher MA, Guvel S, Kilinc F, Turunc T. The immediate and long-term outcome of enhanced external counterpulsation in treatment of chronic stable refractory angina. J Int Med 2006; 259(12):276-84.
 5. Soran O, Inui E, Ochiai A, Naya Y. Two-Year Clinical Outcomes After Enhanced External Counterpulsation (EECP) Therapy in Patients With Refractory Angina Pectoris and Left Ventricular Dysfunction. Int ECP Pat Reg 2006; 97(3):17-20.
 6. Yavari M, Maleki P, Hamdi S. Effects of enhanced external counterpulsation on anginal symptoms and improvements in objective measures of myocardial ischaemia. Cardiovasc J Afr 2007; 18(3):154-6.
 7. Stys TP, Miki T, Hunt J. Effects of enhanced external counterpulsation on stress radionuclide coronary perfusion and exercise capacity in chronic stable angina pectoris. Am J Cardiol 2004; 89(7): 822-41.
 8. Andrew DM, Roberts N, Lars O. The effects of enhanced external counterpulsation on myocardial perfusion in patients with stable angina: a multicenter radionuclide study. Am Heart J 2005; 150(5): 1066-73.
 9. Kasper DL, Jane D. Harrison, principles of internal medicine. 16th Ed. New York: McGraw-Hill; 2004. P. 1434-44.
 10. Manchanda A. Enhanced external counterpulsation and future directions step beyond medical management for patients with angina and heart failure. J Am Coll Cardiol 2007; 50(16):456-68.
 11. Kumar A, Aronow WS, Vadnerkar A, Sidhu P. Effect of enhanced external counterpulsation on clinical symptoms, quality of life, 6-minute walking distance, and echocardiographic measurements. Am J Ther 2009; 16(2):116-8.
 12. Erdling A, Bondesson S, Patterson T, Evvinsson L. Enhanced external counterpulsation in treatment of refractory angina pectoris: two year outcome and baseline factors associated with treatment failure. BMC Cardiovasc Disord 2008; 18(2):39-43.
 13. Victor F, Janathan N. Exercise and the heart. J Am Coll Cardiol 2000; 12(4):102-3.
 14. Libby P, Bonow RO, Mann DL, Zipes DP. Braunwald's heart disease a textbook of cardiovascular medicine. Cardiovasc Disord 2008; 8(2):1378-9.